

Full diocesà

24 de gener del 2016

p4 – Actualitat de la Casa Sacerdotal de Vic

p6 – Les faltes contra la bona fama de la gent

Ensenyar a qui no sap

En aquest Jubileu de la Misericòrdia i seguint les indicacions del Sant Pare, comencem a repassar les obres de misericòrdia. Joan Pau II digué: «L'educació consisteix en el fet que l'home arribi a ser cada vegada més home.» L'Església sempre recorda el paper primordial dels pares en l'educació dels fills, en totes les seves dimensions (també la religiosa); l'Estat i l'Església només són subsidiaris d'aquest paper dels pares.

Per altra banda, avui a casa nostra constatem una ignorància religiosa oceànica en les noves generacions. Molts nens i joves no han entrat mai en una església, no han vist mai un sacerdot, no saben res de Crist. Fins i tot molts batejats desconeixen les veritats més bàsiques de la nostra fe. S'han fet realitat aquelles paraules d'Urs von Balthasar: «La fe no ha de ser pressuposada, sinó proposada.» La fe no es conserva automàticament en el món, sinó que sempre ha de ser anunciada de nou.

Es fa més urgent que mai viure aquesta obra de misericòrdia: l'Església ha de formar els cristians del segle XXI. Revisem la catequesi d'iniciació cristiana i fem-la atractiva, oferim als joves experiències concretes d'oració, fraternitat i caritat. Si no oferim res, segur que no vindran.

«Ell m'ha ungit per a portar la bona nova als desvalguts»

Diumenge III durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Nehemies

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora. El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

(8,1-4a.5-6,8-10)

Salm responsorial

Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.
(Salm 18)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres. [Dins l'Església, Déu ha posat en primer lloc apòstols, en segon lloc profetes, en tercer lloc mestres, després els qui tenen poder d'obrar miracles, després els qui tenen la gràcia de donar la salut als malalts, d'ajudar els altres, de guiar-los, de parlar llen-

guatges misteriosos. No tothom ha de ser apòstol o profeta o mestre. No tothom ha d'obrar miracles, ha de tenir la gràcia de donar la salut als malalts, ha de ser capaç de parlar llenguatges misteriosos o ha de ser capaç d'interpretar-los.]
(12,12-30)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut. En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomena da s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se n'anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplejà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.»

(1,1-4.4,14-21)

«És el compliment d'aquestes paraules»

Lectures i relats

Josep Molist i Rifà, prev.

La primera lectura és una descripció detallada del cerimonial organitzat pel governador Nehemies i presidit solemnement pel sacerdot Esdres, una vegada retornats els dirigents de l'exili a Babilònia (entre el segle VI i V aC), en un moment en què es feia urgent i necessari reconstruir la identitat religiosa dels israelites. La força estètica del ritual emocionà el poble, perquè el ritu esdevé sempre símbol (uneix allò que és diferent, transcendent allò immediat).

Els pares del concili ecumènic Vaticà II, recollint l'impacte del moviment bíblic i patristic, van voler reforçar la lectura cùltica de la Sagrada Escripura en la litúrgia catòlica, conscients com eren que les paraules del Senyor són *esperit i són vida* (antifona del salm responsorial), afegint a la lectura habitual de les cartes apostòliques un text del Vell Testament, sempre vinculat temàticament al sentit de l'evangeli del diumenge. D'aquí, la relació de la primera lectura amb l'escena de la sinagoga de Natzaret, quan Jesús, durant la reunió cùltica del Sabbat, després de llegir el text del profeta Isaïes, en «l'homilia», *es llegeix i s'elegeix* com l'Ungit de Déu. Aquest fragment va precedit del singular pròleg de l'evangelista, dedicat a un cristià distingit, conegut benefactor de l'Església apostòlica, a qui l'autor anomena Teòfil. L'evangeli de Lluc és una narració literària d'uns fets ja coneguts i acreditats pels apòstols.

La imatge

Jesús entre els doctors (1558).
Paolo Veronese. Museu del Prado (Madrid).

Jesús s'aplica a ell mateix el text d'Isaïes: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per a portar la Bona Nova als desvalguts.» Es posa, doncs, obertament al costat dels desvalguts. La seva predicació i la seva acció aniran adreçades a alliberar l'home de les seves esclavituds més fondes.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

25 dilluns

—La Conversió de Sant Pau, apòstol
—Santa Elvira, verge (s.XII)
Fets 22,3-16 / Salm 116 /
Marc 16,15-18

26 dimarts

—Sants Timoteu i Titus, bisbes (s.I)
2 Timoteu 1,1-8 / Salm 95 /
Lluc 10,1-9

27 dimecres

—Santa Àngela Mèrici, verge
(1474-1540)
—Sant Enric d'Ossó i Cervelló,
prevere (1840-†1896)
2 Samuel 7,4-17 / Salm 88 /
Marc 4,1-20

28 dijous

—Sant Tomàs d'Aquino, prevere i
doctor de l'Església (1225-1274)
—Sant Valeri
2 Samuel 7,18-19.24-29 / Salm 131
/ Marc 4,21-25

29 divendres

—St. Pere Nolasc, religiós (1180-1258)
2 Samuel 11,1-4a.5-10a.13-17 /
Salm 50 / Marc 4,26-34

30 dissabte

—Santa Martina, màrtir (†226)
—Sant Lesmes, abat (s.XI)
2 Samuel 12,1-7a.10-17 / Salm 50 /
Marc 4,35-41

31 Diumenge IV de durant l'any / Cicle C

—Sant Joan Bosco, prevere (1815-1888)
Jeremies 1,4-5.17-19 / Salm 70 / 1
Corintis 12,31- 13,13 / Lluc 4,21-30

La Casa Sacerdotal demana ajuda

Pere Oliva, prev.

La Casa Sacerdotal, situada al parc Balmes, núm. 2, de la ciutat de Vic, data del segle XIX. Una casa on viuen els preveres ancians, malalts o que per alguna raó necessiten assistència. També alguns altres preveres hi van amb més o menys freqüència a dinar.

És una casa que necessita millores, adaptacions d'espais per a respondre a les necessitats actuals. Per això, darrerament s'ha actuat per a habilitar l'entrada i adequar la casa per a persones amb discapacitats, remodelant la planta baixa en funció de les necessitats. Darrerament s'ha iniciat un treball de millora en el que serà el futur menjador. Cal que sigui més ampli i que ocupi un lloc de la casa més assolellat, que possibiliti una major lluminositat combinada amb la proximitat a la cuina.

S'ha iniciat el treball en el que serà el nou menjador i també l'adequació de l'espai destinat a la cambra frigorífica. Semblantment, en pisos superiors s'adeqüen habitacions adaptades a la situació dels residents. Així mateix convindria l'adequació de l'àmbit de la infermeria per a atendre molt millor tots els qui viuen en aquesta casa i fer-ho segons les seves necessitats.

A més d'aquestes millores necessàries que demanen l'ajut i la generositat de preveres i diocesans, convindria dur a

terme alguna actuació a la casa per a anar responnent a les variades necessitats dels seus residents.

Tampoc no podem oblidar-nos de les necessitats menys vistoses però potser amb un interès necessari. Per exemple, la teulada. Cal evitar els degoters, que esdevenen un obstacle per a la salut de casa. Per tant, hi cal un bon repàs.

Així, doncs, totes aquestes actuacions i millores de la Casa Sacerdotal demanem també algunes aportacions generoses que facin possible el finançament d'aquestes obres, per tal que els preveres que ja han prestat el servei de la seva vida acompanyant les parròquies puguin gaudir amb tranquil·litat d'un temps ben merescut de jubilació amb els seus companys.

Heus ací número de compte bancari per a poder fer les aportacions que cregueu oportunes: ES88 081 0056 9500 0162 82 67.

Restaurada l'església de Sant Pere de Ripoll

Ripoll ha recuperat aquest espai, que tindrà usos culturals, gràcies a les obres de restauració que ha dirigit l'arquitecte Josep Arimany i que han tingut un cost de més de 455.000 euros. Els treballs s'han allargat durant un any i han estat cofinançats per un programa FEDER, el bisbat de Vic, la diputació de Girona i l'ajuntament de Ripoll. L'actuació ha permès de restaurar les façanes i el campanar de l'edifici.

Recorda: entrenament Alpha el proper cap de setmana

Redacció

Com ja us varem anunciar, els pròxims dies 30 i 31 de gener de 2016 es durà a terme un entrenament alpha a la nostra diòcesi. És una **formació específica per poder organitzar i oferir sopars alpha a les nostres parròquies**. Us presentem el programa de l'entrenament i us animem a participar-hi. És una ocasió única per conèixer aquesta eina evangelitzadora i obtenir la formació necessària per posar-la en pràctica.

Informació i inscripcions: repcio@bisbatvic.com - 93 883 2655 - 609 32 33 74

Programa:

Dissabte 30: Al matí, a partir de les 9: Eucaristia, acollida, presentació dels elements essencials d'Alpha, presentació de materials i dinàmica de grups. Dinar "tipus" Alpha. A la tarda: introducció Alpha joves i la logística d'Alpha.

Diumenge 31: Al matí, a partir de les 9: Eucaristia, l'oració a Alha i com pregar pels altres; la publicitat d'Alpha; i el després d'Alpha. A les 14,00 dinar.

Reobert Sant Climent de la Riba (Lluçanès)

Fou a principis dels anys seixanta del segle passat quan es tancava Sant Climent pel mal estat de la volta que perillava d'esfondrar-se. La rectoria es va vendre i l'ermita s'abandonava. Amb l'esperit emprenedor i la generositat dels veïns, avui s'ha fet possible netejar l'entorn, refer la teulada i, en la passada festa patronal, traslladada al passat 28 de novembre, s'hi celebrà novament l'eucaristia. Els felicitem.

Les lesions contra l'honor i la fama de les persones

Redacció

El professor Ángel Rodríguez Luño, de la Pontificia Universitat de la Santa Creu de Roma, ha publicat recentment un petit assaig titulat *La difamació* (editorial Rialp, 2015).

En la introducció afirma que «sovint es dóna a la difamació una importància moral secundària, ja que apareix lligada simplement a un ús superficial i lleuger del llenguatge», però la realitat no és aquesta. La voracitat dels mitjans de comunicació i de les xarxes socials en les noves tecnologies posen en relleu la importància d'aquesta qüestió.

En l'assaig es destaca el valor de l'honor i de la fama com a béns de l'home, la lesió dels quals és qualificada «pecats contra la justícia». En el llibre es fa una interessant classificació d'aquests pecats.

El judici temerari. El ferm i deliberat assentiment intern amb el qual s'admet, sense suficient fonament, una culpa moral o un delictes en el proïsme (una persona o un grup de persones).

La injúria. És l'ofensa a l'honor d'una persona mitjançant paraules, gestos, comunicació telefònica, dibuixos, escrits o altres senyals dirigits a la persona ofesa. El sentit de la pròpia honorabilitat està fundat sobre la consciència de la

dignitat personal i l'absència de causes deshonroses.

L'ofensa a l'honor consisteix a atribuir a una persona present una culpa, un delictes o una culpa.

La burla. Mentre que la injúria busca lesionar l'honor, la burla intenta suscitar la vergonya de qui n'és víctima. Objecte de la burla pot ser una culpa o un defecte del proïsme o àdhuc els comportaments honestos i virtuoses.

La difamació. És la revelació, sense un motiu moralment vàlid, dels defectes o faltes d'un subjecte absent en persones que els ignoraven.

La calúmnia. És atribuir defectes o faltes a un subjecte absent que no es corresponen a la veritat, es lesiona la reputació d'algú i dóna ocasió a judicis erronis sobre ell. Pretén (com l'anterior) destruir o perjudicar la bona fama de persones o institucions.

La murmuració. Com les dues anteriors, consisteix a parlar malament del proïsme en la seva absència. L'objectiu, tanmateix, no és perjudicar la bona fama sinó que busca destruir l'amistat entre dues o més persones, pretén dividir, posar els uns contra els altres.

L'article

Sinceritat..., de veritat?

Josep Maria Rovira i Marsal

La sinceritat és de moda. El meu principal defecte —diu el personatge famós responent a l'entrevista que pretén donar-lo a conèixer com realment és— és que sóc excessivament sincer. I potser afegeix, per resultar més convincent: dic el que penso, i això m'ha ocasionat més d'un problema al llarg de la meua vida. Si l'entrevista és per la televisió, s'acompanyarà d'una lleugera caiguda d'ulls. Sap de sobres que tothom ho acceptarà bé. Quan als famosos se'ls pregunta per un defecte, no responen: sóc un mentider, o tinc enveja dels altres, o no em fio ni del meu pare... No, els famosos responen, normalment, atribuint-se un excés d'alguna cosa bona, que és el que ens fa dubtar seriosament de la seva sinceritat. Diuen coses com: sóc massa sincer, o confio massa en la gent, o em deixo empresonar pel meu treball...

La sinceritat, com aquests altres termes, s'utilitza, o millor, s'invoca a conveniència de l'usuari: a ser sincer no em guanya ningú! Dic les coses pel seu nom —se sent a dir moltes vegades com a preludi d'un rosari d'improperis dirigits a alguna persona. S'ha de ser sincer i dir el que es pensa: sinceritat es dir lliurement el que se sent, sense pensar. A altres la sinceritat els porta a ser espontanis, sense hipòcrites convencionalismes. Per a aquests, escopir, badallar o passejar-se en calçotets per casa seva són manifestacions d'exquisida sinceritat, mentre que pentinar-se, afaitar-se, donar les gràcies, somriure, estrènyer la mà, parlar de vostè, cedir el pas i enllustrar-se les sabates ho serien de tot el contrari.

No és correcte. La sinceritat és, per damunt de tot, estimar la veritat, proposar-se conèixer-la i manifestar-la, si és convenient, a la persona idònia i en el moment adequat. La sinceritat, també, ha d'estar regulada per la caritat i per la prudència. Així ho hem d'ensenyar. Hem d'ensenyar a estimar la veritat als nostres fills. Per damunt de tot, perquè serà la veritat el que els farà veritablement lliures.

Per a ser sincers, el primer que hem de fer és esforçar-nos per conèixer la realitat. La realitat, de què? En primer lloc, la nostra. Sinceritat és humilitat per a regular la tendència de l'home a exaltar-se per sobre de la pròpia realitat, i demana el desenvolupament de la pròpia intimitat per a conèixer-se i valorar-se degudament. Només aleshores serem capaços de donar allò de nosaltres que faci falta a la persona adequada en el moment oportú. També la realitat aliena. Essent objectius, no basant-nos en impressions i sabent distingir allò que és important d'allò que és secundari. Sense jutjar, ja que no som qui ni coneixerem mai tots els elements per a fer-ho.

El llibre

El nom de Déu és Misericòrdia

Papa Francesc

Per primera vegada, en un llibre-entrevista signat per ell, Francesc es dirigeix a cadascun dels homes i dones del planeta en un diàleg senzill, íntim i personal.

El Papa afronta el tema de la misericòrdia, tan central en el seu ensenyament i en el seu testimoniatge, a través de la seva experiència personal com a sacerdot i pastor.

Explica els motius d'un Any Sant extraordinari que ell va desitjar amb tot el seu ímpetu, parlant a totes les ànimes, de dins i fora de l'Església, que busquen donar un sentit a la vida, trobar un camí de pau i de reconciliació, una cura de les ferides físiques i espirituals. És la síntesi del seu magisteri i el seu pontificat.

Per a revelar tot el seu pensament, ha triat el periodista del Vaticà Andrea Tornielli, el més proper al pontífex, garantia, doncs, de rigor i solvència.

Glossa

Cloenda diocesana de l'Any de la Vida Consagrada. Jubileu de la vida consagrada

Romà Casanova, bisbe de Vic

Amb la festa de la Presentació de Jesús, en la pròxima data del 2 de febrer, es clourà l'Any de la Vida Consagrada. Des de la festa de Crist Rei de l'any 2014, dia en què s'iniciava, i fins la seva cloenda, ha estat un temps de gràcia en el qual hem pogut aprofundir en la gran riquesa de vida i de santedat de la vida consagrada per a l'Església i per a la societat. La vida consagrada ens pertany a tots els membres de l'Església. La seva vida enriqueix tot el cos eclesial. Però també és ben clara una altra relació: la vida eclesial intensa és font de vida per a les comunitats de vida consagrada. És un sol cos, el de Crist, amb la diversitat de dons i de carismes, de serveis i de ministeris.

Els consagrats i consagrades d'arreu de la diòcesi són convidats a celebrar la cloenda de l'Any de la Vida Consagrada, amb la celebració de l'eucaristia a la nostra catedral, el pròxim diumenge 31 de gener. Ha de ser una celebració plena d'agraïment al Senyor pel do de la vida consagrada. No oblidem que aquest any ha estat convocat en ocasió del cinquantè aniversari del document sobre la vida consagrada del Concili Vaticà II, *Perfectae caritatis*, que va aportar una llum nova per a la revitalització de la vida religiosa. Ens diu el papa Francesc: «Després del

Concili Vaticà II el vent de l'Esperit ha continuat bufant amb força, d'una banda posant els instituts en l'obra de la renovació espiritual, carismàtica i institucional, que el Concili els demanava, i de l'altra suscitant en el cor dels homes i dones diferents modalitats de resposta a la invitació de Jesús a deixar-ho tot per lliurar la seva vida al seu seguiment i a l'anunci de l'Evangelium» (27-11-2014). A la llum d'aquest nou alè es demana, doncs, als membres de la vida consagrada una fidelitat gran al do rebut i, al mateix temps, una recerca contínua de la voluntat de Déu, que reclama aquella escolta humil en el cor de la pregària i en el cor que batega en els més pobres i, al mateix temps, en l'Església.

Aquesta cloenda coincideix de ple amb l'Any Sant de la Misericòrdia. Per això, la cloenda es converteix, al mateix temps, en jubileu de la vida consagrada. Passar per la Porta Santa de la nostra catedral significa acollir l'amorosa misericòrdia del nostre Déu, que vol amorosir i guarir les ferides que hi ha en el nostre cor. Tots necessitem experimentar com el Senyor ens renova el seu amor i com ens dona aquella abraçada tendra i amorosa que ens fa renéixer de nou.

